

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2011. évi július hó 8. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság a vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Baranya Megyei Bíróság 10.B.367/2009/51. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- a vádlott a tényállás 3. pontjában leírt cselekményét a Btk.250.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés I. fordulata szerint minősülő vesztegetés büntettének minősíti;
- a vádlottal szemben 200.000 (kettőszázezer) forint vagyonekobzást rendel el;
- a **magánfél1**, utca 124. szám alatti lakos) magánfél részére fizetendő kártérítés összege helyesen 1.250.000 (egymillió-kettőszázötvenezer) forint, a le nem rótt illeték összege pedig helyesen 75.000 (hetvenötezer) forint; ezt meghaladó részében a polgári jogi igényt egyéb törvényes útra utasítja;
- a vádlott **magánfél1** és **magánfél2** (....., utca 4/5. szám alatti lakos) magánfelek részére helyesen a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot köteles megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a 2010. április 28-án megtartott tárgyalásra történő utalást mellőzi, illetve azzal, hogy az elsőfokú bíróság a 2010. évi április hó 8. napján és a 2010. évi június hó 3. napján is tartott tárgyalást.

Kötelezi a vádlottat, hogy fizesse meg az államnak a másodfokú eljárásban felmerült 7.500 (hétezer-ötszáz) forint bűnügyi költséget.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést felmentésért.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott védője a nyilvános ülésen tartott perbeszédében felmentést, másodsorban az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette.

A vádlott a 2008. évi december hó 8. napjától ai Rendőrőrs nyomozója volt, felfüggesztésére is itt került sor (*nyomozati iratok II. kötet 89. oldalán*).

A Pécsi Városi Bíróság a 7.B.1053/2005/7. számú ítéletével a vádlottat helyesen 3 rb. hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás bűntette miatt ítélte el (*Pécsi Városi Bíróság 7.B. 1053/2005/7. számú ítélete a csatolt iratok szerint*).

Az elsőfokú ítélet 4. oldal 2. bekezdésében írt 1.836.745 forint nettó illetménye a vádlottnak nem 1997. évre, hanem helyesen 2007. évre vonatkozik.

Magánfél1 helyesen 1.290.000 forint és járulékai megfizetése iránt terjesztett elő polgári jogi igényt (*30. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldalán*).

A tényállás 3. pontjában írt cselekmény vonatkozásában a vádlott a horgásztavon elkövetett rongálás miatt a Pécsi Városi Bíróság előtt tanúként történt kihallgatása alkalmával a helyszínen általa tapasztaltakat a valóságnak megfelelően adta elő. Elmondta azt is, hogy a rongált részt nem tudta lefényképezni (*nyomozati iratok III. kötet 355. oldalán*).

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a vádlott védekezésével szemben álló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával széles körben folytatta le a bizonyítási eljárást. Ennek során felderítette és megvizsgálta a tényállás tisztázásához szükséges bizonyítékokat, melyeket részletesen és a logika szabályainak megfelelően értékelve adott számot ténymegállapításairól.

Cáfolhatatlan bizonyítékok alapján, kimerítően rögzítette a vádlott és házastársa 2007-2008. évi jövedelmi körülményeit, vagyoni helyzetét. Az erre vonatkozó ítéleti ténymegállapítások túlnyomórészt kétségtelen okirati bizonyítékokon alapulnak; ismert volt a vádlott és házastársa adott időszakban elért jövedelme, a család vagyonát képező ingó és ingatlan vagyontárgyak köre, utóbbit terhelő jelzálogjog bejegyzésének ténye. Az elsőfokú bíróság részletesen feltárta a ki nem egyenlített közüzemi és egyéb tartozások miatt a vádlott lakását terhelő végrehajtási jogok bejegyzésének tényét, illetve jövedelmét terhelő letiltások összegeit. A rendelkezésre álló bizonyítékok egyező adatain alapult az is, hogy a vádlott kollégái felé is eladósodott, a felvett kölcsönöket csak késedelmesen, illetve előljárójának közbelépésére fizette vissza. Ugyancsak okirati bizonyíték volt a kiindulópontja a vádlottal szembeni Hitelinformációs Rendszer, ún. bárlista alapján történő adatok rögzítésének.

Ezekből a tényekből az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a vád tárgyává tett időszakban a vádlott jövedelmi-vagyoni körülményei alapján már fizetéseképtelen volt, az eljárás tárgyát képező kölcsönök határidőben történő visszafizetésére reális lehetősége nem volt.

Az elsőfokú bíróság az egyes vádpontok vonatkozásában a vádlotti védekezéssel, szemben a bizonyítékok megfontolt indokokkal alátámasztott értékelésével alakította ki álláspontját.

A *tényállás 1. pontjában* írt cselekmény vonatkozásában **magánfél1** sértett és házastársa, valamint **tanú1** vallomása az eljárás során mindvégig egyező volt, amelyek összhangba hozhatók voltak a két okirat, a kölcsönszerződés, illetve a személygépkocsi adásvételéről szóló szerződés tartalmával is. Az okiratokban szereplő tényeknek megfelelt a 600.000, illetve 650.000 forint kölcsön felvételének tényállásban történő rögzítése. Amint erre az elsőfokú bíróság is utalt, a vádlotti előadáson kívül nem volt arra magyarázat, hogy 500.000 forintos kölcsön nyújtása esetén miért kellett volna azt 225%-osan túlbiztosítani, az átvételi elismervényen túl még egy személygépkocsi adásvételéről szóló szerződés kiállításával is.

Az egyező tanúvallomások, az azokat alátámasztó okirati bizonyítékok tartalma, illetve az ezt igazoló okirati bizonyíték hiánya alapján nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra következtetett, hogy a kölcsön visszafizetése nem történt meg.

A vádlott már az elsőfokú eljárásban tanúkkal kívánta igazolni a kölcsön visszafizetésének megtörténtét. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak mind a tanúvallomások értékelése, mind a vádlottnak jól érzékelhetően

az eljárás elhúzására és a felelősség megállapításának elodázására irányuló törekvése kapcsán elfoglalt álláspontjával.

A vádlott a másodfokú tárgyaláson védekezésének alátámasztására egy új személy, **tanú2** tanúként történő kihallgatását kérte. Állítása szerint a tanú a kölcsön visszafizetését látta, így azt igazolni tudja.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint egy okirati bizonyítékkal alátámasztott kölcsönnyújtás esetében annak visszafizetését is okirattal, átvételi elismervénnyel, nem tanúval kell igazolni. A felajánlott bizonyítást eleve aggályossá teszi az a körülmény, hogy a vádlott a több mint egy év óta folyó eljárásban erről a személyről említést sem tett, arra először a másodfokú bíróság előtt hivatkozott.

A fenti érvek miatt a másodfokú bíróság a vádlott nyilvános ülésen bejelentett bizonyítási indítványát nem tartotta alkalmasnak az eddig rendelkezésre álló bizonyítékok megcáfolására. Ezért azt elutasította.

A *tényállás 2. pontjában* írt cselekmény vonatkozásában ugyancsak a rendelkezésre álló bizonyítékok egyező tartalma alapján került sor a tények megállapítására. Ugyan a vádlott a bűnösségét nem, de a cselekmény elkövetését ténybelileg beismerte. Az előzmények alapján nyilvánvaló volt, hogy a kölcsön felvételekor nem állt fenn a határidőben történő visszafizetés lehetősége, de a peradatok alapján a vádlott ilyen szándékára sem lehetett következtetést levonni. Ennél fogva az elsőfokú bíróság következtetései e cselekmény vonatkozásában is mindenben helytállóak voltak.

A *tényállás 3. pontjában* írt cselekmény esetében az elsőfokú bíróság ténymegállapításait **tanú3** sértett, valamint **tanú3**né tanú végig következetes, a részleteket illetően is egybehangzó vallomására alapította, amit a vádlott által kiállított okirat tartalma is alátámasztott.

A másodfokú bíróság a személy-azonosság hitelt érdemlő igazolása hiányában teljesen irreálisnak tartotta a más személy (Joker) részére történő hitelfelvételre utaló vádlotti védekezést. Hangsúlyozni szükséges, hogy - jogszerű eljárást feltételezve - egy büntetőügyben a helyszínen intézkedő rendőr nem kerülhet abba a helyzetbe, hogy okiratot írjon alá adósként a sértett és egy ott jelen nem lévő személy kölcsönügyletében. Ez a védekezés életszerűtlensége mellett azért is megalapozatlan, mivel erre a vádlott a hosszú ideje tartó eljárásnak indokolatlanul késői szakaszában hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte **tanú4** tanú vallomását és ugyancsak megalapozottan utasította el a vádlott által már az elsőfokú eljárásban előterjesztett, a másodfokú eljárásban megismételt bizonyítási indítványát, amely a már kihallgatott **tanú3** és **tanú4** tanúk szembesítésére irányult. Ezt a másodfokú bíróság sem tartotta indokoltnak; és szükségtelennek ítélte - a védő indítványa szerint - az

elsőfokú ítéletnek a bizonyítás elmaradása miatt történő hatályon kívül helyezését is.

Azt is helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott a kölcsön kérésekor azt éreztette **tanú3**-all, hogy a valóságnak megfelelő tanúvallomás tétele, illetve a helyszínen készített fényképfelvételek előkeresése a kölcsön összegének biztosítása fejében történik meg.

A fentiek szerint kiegészített, illetve helyesbített tényállást a másodfokú bíróság megalapozottnak találta, az a Be.352. § (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásában is.

E tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett mindhárom bűncselekmény vonatkozásában a vádlott büntetőjogi felelősségére, ezért a felmentést célzó jogorvoslati kérelmeket a másodfokú bíróság nem találta megalapozottnak.

A vagyon elleni bűncselekmények minősítése is törvényes volt, ellenben a másodfokú bíróság nem értett egyet a tényállás 3. pontjában szereplő közélet tisztasága elleni bűncselekmény minősítése körében megfogalmazott jogi állásponttal.

Az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a vádlott kötelessége teljesítését, tehát a valóságnak megfelelő tanúvallomás tételét, illetve a fényképek előkeresését jogtalan előny nyújtásától, a hitel folyósításától tette függővé. A kiegészített tényállás alapján kétségtelen az is, hogy a vádlott a Pécsi Városi Bíróság előtt a valóságnak megfelelő tanúvallomást tett, elmondta, hogy mit látott a helyszínen, illetve, hogy az általa készített fényképfelvételeket a büntetőügy irataihoz csatolta. Az elsőfokú bíróság tévesen következtetett a fenti tényekből arra, hogy ez kötelességszegésként a vádlott terhére nem értékelhető.

A Btk.258/A.§-ában írt értelmező rendelkezése szerint kötelességszegés a kötelességnek előny adásához kötött teljesítése is.

A vádlott részéről éppen ez történt, hiszen vallomástételi, illetve a felvételek előkeresésével összefüggő hivatali kötelessége teljesítését a kölcsön folyósításához, tehát előny adásához kötötte. A vádlott kifejezetten azt éreztette **tanú3**-al, hogy hivatali kötelességét abban az esetben teljesíti, ha részére a 200.000 forint kölcsön átadása megtörténik. A vádlott részéről a Btk. értelmező rendelkezése szerint megvalósított kötelességszegés ténye tehát minden kétség nélkül megállapítható volt, amit az elsőfokú bíróság is felismert, mindössze a jogi konzekvenciák levonásával maradt adós.

A kifejtettekre figyelemmel a vádlott cselekményével nem a Btk.250.§ (1) bekezdésében meghatározott bűncselekmény alapesetét, hanem a Btk.250.§ (3)

bekezdés első fordulata szerint minősülő minősített esetét valósította meg. Ezért a másodfokú bíróság a tényállás 3. pontjában írt cselekmény minősítését ennek megfelelően helyesbítette.

A másodfokú bíróság nem osztotta az elsőfokú bíróságnak a tényállás 3. pontjában a csalás megállapításának mellőzése körében kifejtett jogi érvelését sem. Álláspontja szerint a vádlott **tanú3** sértett sérelmére a vesztegetés minősített esete mellett a csalás tényállási elemeit is maradéktalanul megvalósította; e két bűncselekmény halmazata pedig nem látszólagos, hanem valódi.

Tanú3 sértett abban a tudatban volt a vádlotti kölcsönkérés alkalmával, hogy a 200.000 forintot - amit kötelessége teljesítése fejében a vádlott számára nyújtania kellett - egy hét elteltével vissza fogja kapni. Ez azonban nem történt meg, illetve erre a vádlottnak reális lehetősége a pénz átvételekor sem volt, de ez szándékában sem állt.

A vádlott tevékenysége tehát egyidejűleg több vonatkozásban is veszélyes a társadalomra, több jogi tárgyat is sért: alkalmas volt a hivatalos személyek pártatlan működésébe, a közélet tisztaságába vetett közbizalom csorbítására, ugyanakkor **tanú3** sértett vagyoni érdeke is csorbát szenvedett. A fenti érvek alapján a vádlott magatartása a vesztegetés mellett törvényes vád esetében alkalmas lett volna a csalás vétségének megállapítására is.

Az ügyész azonban vádiratában, illetve a tárgyaláson tartott perbeszédében mindössze a kölcsön folyósítására tett utalást, a vádlott tévedésbe ejtő, illetve kárt okozó magatartására nem. A cselekmény Btk. szerinti minősítése is elmaradt.

Következésképp nem volt eljárásjogi lehetőség a vesztegetéssel halmazatban álló csalás vétségének a megállapítására, ellenben az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos téves jogi indokolását mellőzni kellett.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a tényállás 1. pontjában írt cselekmény kapcsán a büntetőjogi felelősség körébe nem vonta be a 2008. év nyarán **magánfél1** sértett által a vádlott részére gépjármű javíttatására átadott további 40.000 forintot. A fellebbviteli főügyészség átiratában sérelmezte is a fenti körülmény megállapításának elmaradását, és indítványozta a tényállás ezzel történő kiegészítését.

A másodfokú bíróság erre nem látott törvényes lehetőséget, mivel az ügyész ezeket a tényeket sem tette a vád tárgyává. Sem a vádiratban, sem az ügyész tárgyalási nyilatkozatában ennek az összegnek az átadására utalás nem történt, ezért e részcselekménynek a tényállás 1. pontjában írt elkövetési magatartásba való bevonására nem kerülhetett sor.

A tényállás 3. pontjában szereplő vesztegetés büntette minősítésének módosítására figyelemmel a vádlottal szemben irányadó büntetési tételkeret a Btk.85.§ (1) és (3) bekezdéseire figyelemmel egytől hét és fél év helyett, kettőtől tizenkét évre módosult.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság nagyobb részt helyesen tárta fel.

Helyesen értékelte súlyosító körülményként a kettőt meghaladó halmazatot, a visszaesőnek nem minősülő bűnismétlés, illetve a vagyon elleni cselekményeknél a rendőri működés iránti bizalom kihasználásának tényét. Enyhítő körülményként mindössze a két kiskorú gyermek eltartásáról történő gondoskodás volt figyelembe vehető.

A fenti bűnösségi körülményekre figyelemmel a kiszabott szabadságvesztés tartamát a másodfokú bíróság némileg enyhének találta, azonban a vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányában annak súlyosbítására törvényes lehetőség nem volt. A törvényi minimummal megegyező tartalmú büntetés további enyhítése pedig az elkövetett cselekmények számára, jellegére és a vádlott előéletére figyelemmel szóba sem kerülhetett.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a törvény kötelező rendelkezése ellenére elmulasztotta a vádlottal szemben a tényállás 3. pontjában írt cselekménnyel összefüggésben a vagyoneklopbzás alkalmazását. E bűncselekmény elkövetéséből a vádlott jogellenesen 200.000 forint jogtalan előnyhöz jutott, amelynek elvonása a Btk.77/B.§ (1) bekezdésének a) pontja alapján kötelező volt. Mivel **tanú3** sértett polgári jogi igényt nem terjesztett elő, ezért a 200.000 forint nem képezi polgári jogi igény kielégítésének fedezetét, így a vagyoneklopbzás alkalmazásának Btk.77/B.§ (5) bekezdésének a) pontjára figyelemmel az említett körülmény miatt sem volt akadály.

Az intézkedésre a súlyosítási tilalom nem vonatkozik, ezért a vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányában is azt a törvény kötelező rendelkezése alapján el kellett rendelni.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a tényállástól eltérően nem 1.250.000 forint, hanem 1.290.000 forint polgári jogi igényt ítélt meg **magánfél1** részére. A kárösszeghez ugyanis hozzászámította a vád tárgyává nem tett 40.000 forintot is, amelyre nincs jogi lehetőség. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a **magánfél1** sértett részére fizetendő kártérítés, valamint a le nem rótt illeték összegét is a rendelkező részben írtak szerint helyesbítette.

Az elsőfokú bíróság nem a Polgári Törvénykönyv előírásának megfelelően rendelkezett a késedelmi kamatról, ezért a Ptk.301.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ezt az első fokú rendelkezést is helyesbítette.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a tényállás 3. pontjában írt cselekmény minősítését, a vagyonekhozást, **magánfél** részére megítélt polgári jogi igény összegét, valamint a késedelmi kamat meghatározását érintően a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Helyesbítette az elsőfokú ítélet bevezető részében feltüntetett érdemi tárgyalások időpontjait is, ugyanis a megjelölt napok közül egy nap tévesen szerepelt, míg kettő tárgyalási nap hiányzott.

P é c s, 2011. július 8.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Fekete Bálint s.k. bíró

A Baranya Megyei Bíróság 10.B.367/2009/51. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.130/2011/4. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2011. évi július hó 8. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke